

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. XXXIX. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_309A-txt-shoot-idm703/facsimile.pdf (tilgået 07. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

det er dog vel nu blevet klart, gjælder ikke henné eller hin Person, Menning, Stand, Stole eller noget Enkelt som sig selv, men angaaer Alt, hvormed det paa Viden's Belte, med Evigheden for Die, er vach at blotte Vaaben: angaaer Tro og Vibenskab tilighed i deres hele Omfang og innbydes Forhold. Det er jo dog sandt, at det i det sidste Aarhundrede er skeet en Abspittelse i Menigheden; som, hvis den ogsaa var nødvendig, måtte falbes et nabyndigt Ende, hvis Varighed hvor ødel Mandt maa ønske at sejtere! Det er jo vist, at de Pillere, hooepaa Kirk og Stat, Troe og Menning, og dermed alle fristabelige Forhold forbundt hvilende, ere baaide indvors os og udvortes ryfede i deres Grundvald, og det er jo aabenbart, at de maak etter besættes, eller andre, om det er mægtige, ligesaa faste, opreised, bensem ikke Alt skal opflese sig i et forvirret Chaos, det er jo vist, at uden Enighed mellem de opprørte Kræfter, er Alt hvad der forudsætter Enhed: Stat saavel som Kirk, kun en kraftlos Skægge! Man har meent at kunne naa denne Enighed Kirken ved brud man kaldte Oplysning, og at kunne undvare den i Stæzen ved at sætte Egennytten i dens Sted, at Erfaringen ikke taler for den Menning, det veed man jo at man selv maaest omfatte Menneskene til netop lige fornulige, og slae alle's Stredne over samme Øst, for at frembringe endnu Tanker i dem, det lader sig ligesaa uregtelig begiise, som at Staten maa, for

sin egen Nyttet, Skysb, Kraue, Dyppelle, af hver enkelt Lemm Egennytte, og kostbare Vorodomme synes dog endelig at have gort desleste Edie i dette Stykke mere ødrev, saa de lede om en Middelvo, og stræbe at storte par den Brostfalde. hvorfor ingen maa til
Nu siger jeg, der givres ingen Middelvo mellem Dønt og Gode, mellem Sandhed og Løgn, og naar man synes at gaae den, da holder man Kunz der hjælper ingen Støtter for Kirke og Stat, og naar det synes saa, da er det kun, fordi hvad der engang stod fast, det skrider kun langsomt, og naar man bliver bange for Falbet, da sætter man Nyggen imob, men bider man sig ind, at det hjælper, da har man tabt. Jeg paastaaer, at her er intet Raab for os i Viden og mindre i Evigheden, uben at vende tilbage til Hædres ærlige, ensoldige Troe, som ene kan give, hvad vi behovs! Kraft og Kærlighed; at den kan give disse Ting, udviser Historien, og jeg spørger, hvad Ulykke der skulde være i at fane en tillstand tilbage, hvori aabenbar alt det fremdragdes, som vi nu anser det for en Stykke at berge Braget af! Jeg har ikke lader det hevdes med at sige: og paastaa Sligt almindelig og holdt, som er til ingen Nyttet, men jeg har: fornemmeligt i mine udgivne Prædiken, i Koeklids Niim, og i det Korte Begreb af Kroniken, viist at jeg selv har Gabrenskensolige Troe, og at den har givet mig Hjerte til baade at trodsé Verbin, og til at forkynde Bibels Ordset med Inders-

